

Disney
Pigerne fra Ønskeøen

langt
fra
land

skrevet af **Kiki Thorpe**
illustreret af **Jana Christy**
Oversat af **Lis Andersen**

★ ★
Alvilda
★

ØNSKEØEN

Langt, langt væk fra den verden, vi kender, i et fjernt drømmehav ligger der en ø. Den hedder Ønskeøen, og det er en magisk ø. Dér synger havfruerne, feer leger, og børn bliver aldrig voksne. Hver eneste dag er eventyrlig, for på Ønskeøen er alt muligt.

Der er to måder, man kan komme til Ønskeøen på. Den ene er at finde øen selv. Den anden er at lade øen finde dig. Hvis man selv skal finde Ønskeøen, så kræver det en hel masse held og en knivspids fe-støv. Men selv da finder du kun øen, hvis den selv vil findes.

En gang imellem sker det, at Ønskeøen driver tæt på vores verden ... så tæt, at man kan høre fe-latter. Og en sjælden gang imellem sker det, at den åbner sine døre for nogle få udvalgte. Hvis man virkelig tror på magi og på feer, kan alt ske. Så hvis du pludselig hører en spinkel klokke eller føler en let havbrise, hvor der intet hav er, så skal du være vågen! Måske er Ønskeøen helt tæt på dig. Måske er du der i næste øjeblik ...

Det var præcis sådan, at fire usædvanlige piger en dag kom til Ønskeøen. Det her er deres historie.

Kapitel 1

Klara Hammerlund lå på ryggen i det høje græs på engen. De vilde blomster omkransede Ønskeøens blå, blå himmel. En gang imellem fløj en fe forbi med favnen fuld af kornblomster eller en stor kastanje. Men feerne kiggede aldrig ned og så den lange, rødhårede pige, som skjulte sig i græsset.

Klara lå helt stille, selv da en græshoppe sprang op på hendes arm. Hun stirrede tålmodigt op i den blå himmel.

Så raslede det i græsset. Nogen var på vej gennem engen.

"Hvor blev Klara af?" Klara genkendte stemmen. Det var hendes bedste veninde, Mia Vasquez.

"Jeg ved det ikke. Jeg syntes lige, hun var her." Det var Klaras anden bedste veninde, Line Winter.

"Vent på mig!" råbte en tredje pige. Det var Gabbi, Mias lillesøster.

De kom nærmere. Klara undertrykte et fnis.

Da de næsten stod oven på hende, sprang Klara op fra græsset. "BØH!" råbte hun.

Pigerne skreg. Blomsterne, de havde i hænderne, fløj til alle sider.

"Ha ha, der fik jeg jer!" lo Klara.

Mia skubbede til hende for sjov. "Ej,

Klara. Du skræmte mig helt vildt,” sagde hun. Mia bukkede sig ned for at samle blomsterne op. Der skulle flettes flere blomster ind i hendes lange, krøllede hår. ”Du sagde, du ville plukke bellis.”

”Det gjorde jeg også. De er her et eller andet sted ...” Klara kiggede sig omkring og fik øje på blomsterne. De lå ved hendes fødder, mast på jorden. Klara trak på skuldrene. ”Nå, pyt, ikke flere blomsterkranse til mig.”

”Altså, det var dig selv, der sagde, at du gerne ville prøve at lave dem,” påpegede Line.

De fire piger havde flettet blomsterkranse hele morgenen sammen med

havefeerne i Drømmehaven. Mia, Line og Gabbi havde alle tre kulørte kranser om halsen, flettet af smørblomster, klokkeblomster, bellis og teroser.

"Altså, jeg tror, det *lød* sjovere, end det var," sagde Klara. Hendes belliskrans blev aldrig rigtig gode. De blev hele tiden skæve eller faldt fra hinanden – selv *med* magisk hjælp.

Og hvad så, tænkte Klara. Livet er for kort til perfekte belliskranse.

Lige siden pigerne havde opdaget den hemmelige og magiske passage mellem deres verden og Ønskeøen, havde de besøgt Drømmehaven, så tit de kunne. Og hver gang de var på besøg, oplevede de nye spændende eventyr.

Og hvis det var en stille dag som i dag – nå ja, så kunne Klara selv finde på spændende ting.

”Ved I hvad? Jeg tænkte på, at vi kunne besøge Tristan i møllen og spørge, om vi kunne få en lille smule fe-støv.” Klara kiggede håbefuldt på sine venner. ”Og så kunne vi tage ud og flyve ...”

”Nej tak,” sagde Mia, ganske som Klara havde frygtet. ”Jeg skal ikke ud og flyve!” Dengang Klokkeblomst havde

givet dem deres første flyvelektion, var de alle fire havnet i Sølvstrømmen. Og lige siden havde Mia nægtet at forsøge igen, uanset hvad Klara sagde for at overbevise hende.

"Kom *nu*," sagde Klara og forsøgte endnu en gang. "Det er ikke anderledes end at cykle. Okay, det kan godt være, at man falder af et par gange. Men så lige pludselig har man styr på det. Det er let!"

"Niks." Mia rystede på hovedet.

"Hallo, vi er på Ønskeøen. Har I slet ikke lyst til at lave noget som helst?" spurgte Klara.

"Vi *laver* noget. Vi laver blomsterkranse," sagde Line.

"Jeg mente noget *sjovt*," sukkede Klara.

"Hvorfor gør du det ikke bare selv?"

foreslog Mia. "Så bliver vi her og laver vores blomsterkrans færdige."

Det var Klara med på, lige med det samme. "Det kommer ikke til at vare så længe," sagde hun. "Vi kan mødes ved Stamtræet bagefter." Hun kunne allerede mærke vinden mod sit ansigt.

Klara sagde farvel til sine venner. Så skyndte hun sig hen til møllen ved bredden af Sølvstrømmen. Det var dér, feernes støv var, godt opbevaret i udhulede græskar. Fe-støv var meget dyrebart – det var på grund af det, at feerne kunne flyve og trylle.

"Skal du ud og flyve?" spurgte Tristan, da han så Klara. Han var en spurve-mand med støvtalent. Nu dryssede han et fingerbøl med fe-støv ud over Klara.

"Bare et lille smut," sagde Klara.

Hun stødte fra med benene, og øjeblikket efter fløj hun oppe mellem trætoppene.

Klara fløj væk fra Drømmehaven og mod Sølvstrømmen, dér hvor den slog et knæk. Det var her, Klokkeblomst havde givet dem deres første flyvelektion. Klara ville prøve at lave en saltomortale i luften, og her var godt at øve sig. Der var langt mellem træerne, og jorden var dækket af et tykt lag mos.

Klara kom flyvende fra start. Halvvejs mellem to træer krummede hun sig sammen i luften, og ... "Ups!" Klara snublede i luften. Hun landede på ryggen i mosset.

Klara satte sig op og kiggede sig omkring. Var der nogen, der havde set hende falde? Nej, hun var helt alene.

Det eneste, hun kunne høre, var en fugl, der skræppede.

"Det var nok, fordi jeg ikke fløj hurtigt nok," sagde Klara til sig selv. Hun fløj op for at forsøge igen. Og denne gang for fuld fart. Da hun nåede midtpunktet mellem de to træer, krummede hun sig igen sammen.

"Uf!" gryntede Klara, da hun atter landede på jorden.

Dér på ryggen kiggede Klara op i grenene over hende. Et eller andet sted deroppe skræppede fuglen igen.

"Ka-koo! ka-koo!"

"Årh, hold da mund," vrissede Klara og kom på benene igen. Det her trick var noget sværere, end hun havde regnet med.

Hun prøvede igen, denne gang lang-

sommere. Og derefter forsøgte hun igen for fuld speed. Hun prøvede at krumme sig sammen helt fra starten. Men hver gang havnede hun samme sted – fladt på ryggen i mosset. Og hver gang skræppede fuglen op. Klara havde en fornemmelse af, at den lo ad hende.

Hun besluttede, at hun ville prøve en sidste gang, før hun gav op. "Denne gang lykkes det!" sagde hun til sig selv.

Men hun var noget rystet efter de mange fald. Hun var knap begyndt, før hun igen lå på ryggen i mosset.

"Ka-koo-koo-koo!" skræppede fuglen.

Nu var Klara helt sikker på, at den lo ad hende. "Skrid med dig!" råbte hun. Hun snuppede et agern fra jorden og kastede det op mellem grenene.

Øjeblikket efter kom agernet retur

gennem luften. Det landede for fødderne af Klara.

Klara stirrede. Hun var ret sikker på, at de fleste fugle ikke kunne kaste ting – i hvert fald ikke et perfekt underhåndsskud.

Klara kom på benene og fløj op i træet. Og fordi hun kiggede efter en fugl, så hun ham ikke i begyndelsen.

Det var slet ikke en fugl. Det var en *dreng*, der sad oppe i træet.

Drengen sad på hug på en kroget gren. Og når Klara ikke havde set ham med det samme, var det, fordi hans tøj var lavet af grønne blade. Bladene raslede svagt, når han bevægede sig på grenen. Han var så godt camoufleret, at det eneste, Klara kunne se rigtigt, var et blegt, hjerteformet ansigt og nogle røde krøller.

Drengen smilede til hende. Så skubbede han sig bagover på grenen, lavede en baglæns kolbøtte i luften og strøg væk i den modsatte retning.

Det var en perfekt saltomortale.

Drengen susede væk og råbte over skulderen: "*Ka-koo! Ka-koo! Ka-koo!*"

Klara stirrede efter ham. *Hvem var det?*